

SARAH DESSENOVÁ

Jedeme v tom spolu

COO
BOO

NETFLIX

PŮVODNÍ FILM
NETFLIX

Jedeme v tom spolu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Dessenová
Jedeme v tom spolu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jedeme v tom spolu

SARAH DESSENOVÁ

COO
BOO

Pro mou matku

Cynthii Dessenovou za to, že mi pomohla
naučit se skoro všechno, co vím o tom,
jaké to je být holkou.

A pro mou dceru Sashu Clementine,
která mě učí ten zbytek.

Jedna

Ty e-maily vždycky začínaly stejně.

Ahoj Auden!!

Ten extra vykřičník mě dostával. Moje matka by řekla, že je excesivní, nadutý, překypující energií. Mně připadal prostě otravný, stejně jako všechno ostatní, co se týkalo mojí nevlastní matky Heidi.

Doufám, že si užíváš posledních pár týdnů školy. My se tu všichni máme dobře! Dokončujeme přípravy, než se narodí tvoje budoucí sestřička. Poslední dobou kope jako šílená. Jako by mi tam trénovala karate! Mám plné ruce práce s dohlížením nad obchodem (ne doslova) a s posledními úpravami dětského pokoje. Celý jsem ho sladila do růžové a hnědé. Vypadá nádherně. Přiložím ti sem fotku, abys ho viděla.

Tvůj táta se jako obvykle nezastaví, pracuje na knize. Říkám si, že až budu ponocovat s miminkem, uvidím ho v akci trochu víc!

Opravdu doufám, že popřemýšlíš o tom, že bys nás navštívila, až ti skončí škola. Bylo by to moc fajn a celé léto by pro nás pro

*všechny bylo mnohem výjimečnější. Přijed', kdy budeš chtít. Rádi
tě uvidíme!*

S láskou

Heidi (a tvůj táta a už brzy i miminko!)

Už jen čtení těch dopisů mě vyčerpávalo. Z části za to mohl ten nadšený tón – jako by mi někdo křičel do ucha –, ale z části i samotná Heidi. Byla prostě tak... excesivní, nadutá a překypující energií. A otravná. To všechno pro mě představovala už od loňska, kdy se dala dohromady s mým tátou, otěhotněla a vzala si ho.

Moje matka tvrdila, že ji to nepřekvapilo. Už od rozvodu předpovídala, že táta zanedlouho, jejími slovy, „zbouchne nějakou studentku“. Šestadvacetiletá Heidi byla ve stejném věku jako moje matka, když se jí narodil Hollis, můj bratr, a o dva roky později já, přesto se od sebe snad nemohly lišit víc. Zatímco matka byla akademička s vytříbeným ostrovtipem, odbornice na role žen v renesanční literatuře známá napříč kontinentem, Heidi byla... no, Heidi. Ten typ ženy, mezi jejíž nejsilnější stránky patří konstantní údržba vlastní osoby (pedikúry, manikúry, melíry), znalost všeho, co jste kdy chtěli vědět o lemech šatů a botách, a posílání až moc upovídaných e-mailů lidem, kterým byly úplně ukradené.

Jejich námluvy byly rychlé, k implantaci (jak tomu říkala moje matka) došlo už po pár měsících. A tak můj otec vyměnil roli, kterou celé roky zastával – roli manžela doktorky Victorie Westové a autora jednoho dobře hodnoceného románu, který si momentálně udržoval slávu spíš různými mezioborovými spory než stále ještě nedopsanou další knihou –, za roli novomanžela a nastávajícího otce. Když k tomu přidám ještě jeho nové místo vedoucího katedry tvůrčího psaní na Weymarově univerzitě, malé škole v přímořském městečku, hned mám

pocit, že začal žít úplně nový život. A přestože mě neustále zvali, abych za nimi přijela, nebyla jsem si jistá, že se mi chce zjišťovat, jestli má v tom novém životě pořád ještě místo i pro mě.

Teď ke mně z vedlejšího pokoje dolehl výbuch smíchu a hned po něm cinkání skleniček. Matka zrovna pořádala další sraz svých magisterských studentů, které vždycky začínají jako formální večeře („Naší kultuře tak chybí kultura!“ říká) a potom se nevyhnutelně rozmělní do hlasitých, opileckých diskuzí o literatuře a literární teorii. Zalétla jsem pohledem na hodiny – deset třicet – a špičkou nohy strčila do dveří svojí ložnice. Vykoukla jsem chodbou do kuchyně. A opravdu, v čele našeho velkého stolu z masivního dřeva seděla máma, v ruce sklenku červeného vína. Kolem ní se jako obvykle vytvořil hlouček studentů, kteří na ni upírali zbožňující pohledy, zatímco vyprávěla, z toho, co jsem za tu chvilku vyrozuměla, o Marlowovi a kultuře žen.

To byl další z mnoha fascinujících rozporů týkajících se mojí matky. Byla expertkou na ženy v literatuře, ale ve skutečném životě je moc ráda neměla. Částečně proto, že spousta z nich na ni žárčila: kvůli její inteligenci (prakticky na úrovni Mensy), jejímu výzkumu (čtyři knihy, nesčetné odborné články, jedna profesura) nebo jejímu vzhledu (vysoká, bujné křivky, s hodně dlouhými inkoustově černými vlasy, které obvykle nosila rozpuštěné a neupravené – byla to na ní jediná věc, kterou neměla konstantně pod kontrolou). Z těchto i z jiných důvodů na tyhle srazy studentky skoro nechodily, a když už se nějaká objevila, jen výjimečně přišla znovu.

„Doktorko Westová,“ říkal zrovna jeden ze studentů – typicky neupravený, v lacině vypadajícím saku, s přerostlými vlasy a nerdovsky moderními černými brýlemi, „vážně byste si měla rozmyslet, jestli tu myšlenku nerozvést do článku. Je fascinující.“

Sledovala jsem, jak se matka napila vína a jednou rukou si ladně odhrnula vlasy. „Proboha, to ne,“ řekla svým hlubokým chraplavým hlasem (zněla jako kuřák, ačkoli jsem ji za celý život neviděla ani si potáhnout). „Vždyť teď mám sotva čas na psaní svojí knihy, a za tu mi alespoň platí. Pokud se tomu tak dá říkat.“

Další zdvořilostní smích. Moje matka si moc ráda stěžovala, jak málo dostává zaplacenno za svoje knihy – akademické publikace vydané univerzitními nakladatelstvími –, zatímco ty, jejími slovy, „nejapné pohádky pro paničky“ sypou pořádné balíky. V matčině světě by si každý na pláž nosil souhrnné vydání Shakespeara a možná si k němu přihodil pár epických básní.

„Ale i tak,“ nenechal se zvíkat kluk s nerdovskými brýlemi, „je to geniální nápad. Mohl bych to, ehm, kdyžtak napsat s vámi, kdybyste chtěla.“

Moje matka zvedla hlavu a sklenku a přimhouřila na něj oči. Všichni ztichli. „No toto,“ řekla, „to je od vás opravdu moc milé. Ale já píšu jen sama, ze stejného důvodu, z jakého nesedím s nikým v kanceláři a nemám s nikým vztah. Jsem prostě moc sobecká.“

I na tu dálku jsem viděla, jak kluk s nerdovskými brýlemi polkl a tvář mu polil ruměncem. Natáhl se po lahvi s vínem, aby to zamaskoval. Idiot, pomyslela jsem si a dveře nohou zase zavřela. Jako by bylo tak jednoduché získat si mou matku a vytvořit s ní rychlé a pevné pouto, které vydrží. O tom já něco vím.

Deset minut nato jsem vyklouzla zadními dveřmi, boty zastrčené v podpaží, a nastoupila do svého auta. Projížděla jsem skoro prázdnými ulicemi kolem tichých čtvrtí a temných obchodů, dokud se v dálce přede mnou neobjevila světlá Rayova bistra. Rayovo bistro, celé přeneonované a se stoly, které vždycky trochu lepily, bylo jediné místo ve městě, které mělo otevřeno nonstop, čtyřicet hodin denně,

tři sta šedesát pět dní v roce. Vzhledem k tomu, že jsem nespala, trávila jsem většinu nocí v jedné z tamějších kójí čtením nebo učením, a až do východu slunce jsem co hodinu dávala servírce při každé objednávce dolar dýška.

Ta nespavost se objevila, když se před třemi lety začalo rozpadat manželství mých rodičů. Nemělo mě to překvapit: jejich svazek byl divoký už v mých prvních vzpomínkách, ačkoli většinou se jejich hádky týkaly spíš práce než jich samotných.

Původně sem na školu přišli rovnou po magisterském studiu, když tátovi nabídli místo asistenta lektora. Tenkrát zrovna našel nakladatele, který mu byl ochotný vydat jeho první knihu *Roh narvala*, zatímco máma čekala mého bratra a snažila se dokončit disertaci. Když poskočíme o čtyři roky dopředu, k době, kdy jsem se narodila já, můj táta se vezl na vlně kritického a komerčního úspěchu – žebříček bestsellerů *New York Times*, nominace na národní knižní cenu – a vedl celostátní program tvůrčího psaní, zatímco máma, jak to sama popisovala, „se ztrácela v moři plínek a pochybností o vlastních schopnostech“. Jakmile jsem však začala chodit do školky, máma se s vervou vrátila do akademického světa, našla si místo jako zastupující lektorka a sehnala si vydavatele pro svou disertaci. Časem se stala jedním z nejoblíbenějších profesorů na katedře, dostala práci na plný úvazek a vydala druhou i třetí knihu, zatímco můj otec jenom přihlížel. Tvrdil, že je na ni pyšný, a neustále vtipkoval o tom, že jen díky ní má co do úst, že to ona živí celou rodinu. Ale potom máma obhájila profesuru, opravdu prestižní pozici, a tátu vyhodil jeho vydavatel, což prestižní nebylo, a celé to mezi nimi šlo do kytěk.

Jejich hádky jako by vždycky začínaly u večere, jeden z nich utrousil nějakou nenápadnou poznámku a druhý se urazil. Následovala menší výměna názorů – ostrá slova, bouchání pokličkami o hrnce –,

ale potom se to zdálo být vyřešené... minimálně tak do deseti nebo jedenácti hodin, kdy jsem je najednou slyšela, jak stejné téma rozjždějí znovu. Po nějaké době mi došlo, že ten časový posun je tam proto, že čekali, až usnu, než se do sebe opravdu pustí. Tak jsem se jedné noci rozhodla neusnout. Nechala jsem si otevřené dveře a rozsvícené světlo a okatě jsem se vydávala na záchod a co nejhlasitěji si myla ruce. Na nějakou dobu to zabralo. Ale potom to fungovat přestalo a hádky se rozjely znovu. Ale tou dobou už bylo moje tělo zvyklé na to, že zůstává vzhůru až moc dlouho, takže jsem si vyslechla každé slovo.

Zнала jsem spoustu lidí, jejichž rodiče se rozešli, a každý se k tomu stavěl jinak: s naprostým překvapením, zdrcujícím zklamáním, totální úlevou. Společným jmenovatelem však vždycky bylo, že se o těch pocitech hodně mluvilo, ať už s oběma rodiči, nebo s každým zvlášť, nebo s psychologem ve skupinové nebo individuální terapii. Moje rodina tady samozřejmě musela tvořit výjimku. Ano, v jednu chvíli si mě zavolali s tím, že mi musí něco říct. Tu zprávu mi sdělila matka. Sedla si se mnou ke kuchyňskému stolu, zatímco táta se opíral o linku kousek od nás, pohrával si s rukama a vypadal unaveně. „Tvůj táta a já se rozcházíme,“ informovala mě stejným věcným tónem prostým všech emocí, který jsem od ní tak často slyšela, když se studenty probírala jejich práci. „Určitě budeš souhlasit, že to tak je pro nás pro všechny nejlepší.“

Když jsem to uslyšela, nebyla jsem si jistá, co vlastně cítím. Ani úlevu, ani zdrcující zklamání, ale ani překvapení. Co mě ale překvapilo, jak jsme tak ve třech seděli v té jedné místnosti, bylo, jak malá jsem se v tu chvíli cítila. Jako malé dítě. Což bylo dost zvláštní. Jako by to byl zásadní životní přelom nutný k tomu, aby se přese mě konečně mohla přelít náhlá vlna dětství, která měla přijít už dávno.

Samozřejmě jsem kdysi byla dítě. Ale když jsem přišla na svět, můj bratr – miminko s nejhorší novorozeneckou kolikou na světě, hyperaktivní batole, „energické“ (čti „nemožné“) dítě – už rodiče vyčerpával. Vyčerpával je ještě teď, ale už z jiného kontinentu, bloumal po Evropě a domů jen čas od času posílal e-maily s dalšími a dalšími prozřeními ohledně toho, co by měl dělat se životem, spolu se žádostmi o víc peněz, aby ten nápad mohl zrealizovat. Aspoň že byl v zahraničí, a tak to celé působilo spíš kočovně a umělecky: naši tak mohli přátelům říkat, že se Hollis poflakuje s cigaretou u Eiffelovky místo u místní večerky. Prostě to znělo líp.

Jestli byl Hollis velké dítě, tak já byla malá dospělá, dítě, které ve třech letech sedávalo u stolu během dospěláckých diskuzí o literatuře a tiše si vybarvovalo omalovánky. Které se v hodně raném věku naučilo samo zabavit, které bylo už od školky posedlé školou a známkami, protože akademické úspěchy byly to jediné, čím jsem si kdy dokázala získat pozornost rodičů. „Ach, nebojte,“ říkávala moje matka pokaždé, když někomu z jejích hostů přede mnou ujel nějaký až moc vulgární výraz, „Auden je na svůj věk hodně vyspělá.“ A já byla, ať už mi byly dva, čtyři, nebo sedmnáct. Zatímco Hollis potřeboval nepřetržitý dozor, já jsem byla ta, koho máma nebo táta neustále někam vozili s sebou. Brali mě na koncerty symfonického orchestru, na vernisáže, akademické konference, zasedání komisí, a všude jsem měla být vidět, ale ne slyšet. Neměla jsem moc času na hraní nebo hračky, ale knih jsem měla vždycky dostatek.

Kvůli této výchově jsem měla trochu problém sblížit se s dětmi svého věku. Nerozuměla jsem jejich rozjařenosti, jejich energii, bouřlivosti, s jakou po sobě házely polštářky na pohovce, nebo třeba tomu, jak divoce závodily na kole v naší slepé ulici. Vypadalo to jako něco zábavného, svým způsobem, ovšem na druhou stranu se to tolik li-

šilo od toho, na co jsem byla zvyklá, že jsem si nedokázala představit, jak bych se něčeho takového měla sama někdy účastnit, kdyby se mi k tomu náhodou naskytla příležitost. Která se samozřejmě nenaskytla, protože házeči polštářků a závodníci na kole příliš často nenavštěvovali vysoce akademicky zaměřené soukromé školy se zrychleným postupem do vyšších ročníků, které se tolik líbily mým rodičům.

V posledních čtyřech letech jsem vlastně třikrát změnila školu. Na Jacksonově střední jsem vydržela jen pár týdnů, než mě máma, která v sylabu mojí hodiny angličtiny odhalila překlep, a *navíc* ještě gramatickou chybu, přesunula na Perkinsovu denní, místní soukromou školu. Byla menší a přísnější, co se studijních výsledků týče, ačkoli se v tom ani nepřiblížila Kiffney-Brown, polosoukromé škole, na kterou jsem přestoupila ve třetáku. Byla to elitní instituce – s maximálně stovkou studentů – založená několika bývalými profesory z místní univerzity a kladla velký důraz na nepočetné ročníky a silné napojení na univerzitu, kam jsme mohli docházet na určité předměty za kredity navíc. Ačkoli jsem na Kiffney-Brown měla pár přátel, extrémně kompetitivní atmosféra spolu s tím, že rozvrh jsme si tvořili převážně sami, nám jakékoli větší sblížení poněkud komplikovala.

Ne že by mi na tom nějak extra záleželo. Škola byla mou útěchou a učení mi umožňovalo utéct od reality, prožít si v zastoupení tisíc dalších životů. Čím víc naši hořekovali nad Hollisovým nedostatkem cílevědomosti a příšernými známkami, tím pilněji jsem dřela. A i když na mě byli hrdí, moje úspěchy jako by mi nikdy nezajistily to, co jsem opravdu chtěla. Byla jsem tak chytré dítě, že mě mělo napadnout, že pozornost rodičů si získám jedině tak, že je zklamu nebo selžu. Ale když jsem si to konečně uvědomila, už jsem měla úspěch moc zadřený pod kůží na to, aby se dal setřást.

Táta se odstěhoval, když jsem začala chodit do druháku, pronajal si zařízený byt kousek od univerzitního kampusu v komplexu obývaném převážně studenty. Měla jsem u něj trávit každý víkend, ale on byl tak vydeptaný – pořád bojoval se svou druhou knihou, jeho vědecké publikace (nebo spíš jejich nedostatek) neustále někdo zpochybňoval zrovna ve chvíli, kdy se těm máminým dostávalo tolik pozornosti –, že to nebylo zrovna příjemné. Na druhou stranu, u mámy v domě to nebylo o moc lepší, vzhledem k tomu, že měla plné ruce práce s oslavováním svého znovuobjeveného svobodného života a akademických úspěchů, takže měla pořád někoho na návštěvě, studenti si u ní podávali dveře a každý víkend u nás byla nějaká skupinka na večeri. Jako by nikde nebyla žádná neutrální půda, jenom v Rayově bistru.

Projela jsem kolem něj asi milionkrát, ale nikdy mě nenapadlo tam zastavit, až jedné noci, když jsem asi kolem druhé ráno mířila zpátky k mámě. Táta, podobně jako máma, nijak zvlášť nesledoval, kde zrovna jsem. Kvůli svému školnímu rozvrhu – jedna večerní přednáška, flexibilní semináře během dne a několik samostatných studijních programů – jsem si odcházela a přicházela, jak jsem chtěla, nikdo se mě skoro na nic neptal, takže si ani jeden z nich nevšiml, že nespím. Té noci jsem se zadívala na bistro a něco mě na něm zaujalo. Vypadalo to tam příjemně, skoro bezpečně, a vysedávali tam lidé, s kterými jsem měla společnou aspoň jednu věc. Tak jsem tam zaparkovala, šla dovnitř a objednala si šálek kávy a kousek jablečného koláče. Zůstala jsem tam až do východu slunce.

Na Rayově bistru bylo dobré to, že i potom, co jsem se stala pravidelnou zákaznicí, pořád jsem tam mohla být sama. Nikdo po mně nechťel víc, než jsem chtěla dát, a všechny interakce tam byly krátké a milé. Kéž by všechny vztahy mohly být tak prosté, abych přesně věděla, jakou v nich mám hrát roli.

Ještě na podzim mi jedna ze servírek, podsaditá starší žena, která měla na jmenovce napsáno JULIE, nakoukla přes rameno na přihlášku, kterou jsem vyplňovala, když mi dolévala šálek s kávou.

„Defriesova univerzita,“ přečetla nahlas. Potom se na mě podívala. „Dost dobrá škola.“

„Jedna z nejlepších,“ souhlasila jsem.

„Myslíte, že se tam dostanete?“

Přikývla jsem. „Jo. Myslím, že jo.“

Usmála se, jako by jí to přišlo roztomilé, a potom mě poplácala po rameni. „Ach, to sebevědomé mládí,“ řekla a odšourala se pryč.

Chtěla jsem jí říct, že nejsem sebevědomá, že prostě jen opravdu dřu. Ale ona už byla u vedlejší kóje a rozmlouvala s chlápkem, co tam seděl, a já věděla, že jí na tom vlastně stejně nezáleží. V některých světech na tomhle všem – na známkách, škole, testech, pořadí v ročníku, přijímačkách, průměrném hodnocení – záleželo, a v některých ne. Celý život jsem strávila v centru toho prvního, a ani v Rayově bistro, které se nacházelo v tom druhém, jsem ho ze sebe nedokázala setrást.

To, že jsem byla tak motivovaná a chodila na tak neortodoxní školu, znamenalo, že jsem přišla o všechny ty zásadní zážitky ze čtvrtáku, o kterých mí kamarádi z Perkinsovy denní mluvili celý předchozí rok. Jediným z nich, o kterém jsem aspoň uvažovala, byl maturitní ples, a to jenom kvůli tomu, že můj hlavní soupeř o nejlepší průměr, Jason Talbot, mě na něj pozval v rámci jakési nabídky smíru. Nakonec ale nedošlo ani k tomu, protože to musel na poslední chvíli zrušit, když ho pozvali na nějakou ekologickou konferenci. Říkala jsem si, že mi to nevadí, že to je to samé jako ty polštářky a závody na kolech tenkrát před lety, pošetilé a zbytečné. Ale stejně jsem tak trochu přemýšlela, toho večera a spoustu dalších, o co jsem přišla.

Občas jsem seděla v bistru ve dvě, tři nebo čtyři ráno a tak divně ve mně píchlo. Když jsem zvedla hlavu od knížek a podívala se na lidi kolem – řidiče nákladáků, lidi, kteří sem sjeli z dálnice na kávu, aby mohli jet dál, na příležitostné cvoky –, získala jsem stejný pocit, jako jsem měla tenkrát, když mi matka oznámila, že se budou rozvádět. Jako bych sem nepatřila a měla bych být doma, spát v posteli jako všichni ostatní, koho za pár hodin uvidím ve škole. Ale ten pocit se úplně stejně rychle i vytratil a všechno kolem mě se vrátilo do starých kolejí. A když se Julie vrátila s konvicí s kávou, posunula jsem svůj hrnek k okraji stolu a beze slov jí tak dala najevo, co jsme obě věděly – že tam ještě nějakou dobu zůstanu.

Moje nevlastní sestra, Thisbe Caroline Westová, se narodila den před mým slavnostním předáváním maturitních vysvědčení a vážila tři celé patnáct kilogramu. Druhý den ráno mi volal táta a zněl vyčerpaně.

„Je mi to tak líto, Auden,“ řekl, „moc nerad přijdu o tvůj proslov.“

„To je v pořádku,“ řekla jsem mu, když do kuchyně vešla moje matka ve svém hábitu a zamířila ke kávovaru. „Jak je Heidi?“

„Dobře,“ odpověděl. „Je unavená. Byl to běh na dlouhou trať a skončilo to císařem, z toho nebyla moc nadšená. Ale jsem si jistý, že jakmile si trochu odpočine, bude jí líp.“

„Vyříd' jí, že jí moc gratuluju,“ řekla jsem.

„Vyřídím. A ty jim to dneska pěkně nandej, brouku.“ To bylo typické: pro tátu, který byl známý svým konfrontačním naladěním, bylo cokoli, co se týkalo vzdělání, jako nějaká bitva. „Budu na tebe myslet.“

Usmála jsem se, poděkovala mu a zavěsila, zrovna když si matka lila mléko do kávy. Míchala obsah hrnku, lžička tiše cinkala, a po chvíli řekla: „Nech mě hádat. Nepřijede.“

„Heidi porodila,“ řekla jsem. „Miminko se jmenuje Thisbe.“

Máma si pobaveně odfrkla. „Dobrý bože,“ řekla. „V Shakespearovi mají na výběr z tolika jmen a tvůj otec si vybere *tohle*? Chudák holka. Bude to muset celý život vysvětlovat.“

Máma neměla zrovna co říkat, vzhledem k tomu, že tátovi dovořila, aby vybral jméno mně i bratrovi: Detram Hollis byl profesor, kterého táta hodně obdivoval, a W. H. Auden jeho oblíbený básník. Jako dítě jsem si dost dlouho přála, abych se jmenovala Ashley nebo Katherine, i kdyby jen proto, že by mi to usnadnilo život, ale, jak mi máma vždycky ráda opakovala, moje jméno bylo něco jako taková zkouška. Auden nebyl jako Frost, říkávala, nebo Whitman. Byl trochu míň slavný, a když už ho někdo znal, mohla jsem si být aspoň trochu jistá, že si ten člověk zaslouží můj čas a energii, že je schopný se mi intelektuálně vyrovnat. Napadlo mě, že to by mohlo v případě Thisbe platit ještě víc, ale místo toho, abych to řekla nahlas, posadila jsem se k poznámkám ke svému proslovu a znovu si jimi listovala. Po chvíli si máma odsunula židli a přisedla si ke mně.

„Takže Heidi ten porod přežila, předpokládám?“ zeptala se a napila se kávy.

„Musela jít na císaře.“

„To má štěstí,“ řekla máma. „Hollis měl pět kilo a epidural nezabral. Skoro mě zabil.“

Prošla jsem si dalších pár kartiček a čekala na jednu z historek, které po téhle pokaždé nevyhnutelně následovaly. Třeba o tom, jaké byl Hollis nenasytné dítě a jak matce vysál veškeré mléko. Pak tu byla ta o jeho šílené novorozenecké kolice, o tom, jak se s ním muselo

neustále chodit a jak i tak celé hodiny provřeštěl. A potom tu byla ta o tátovi a o tom, jak...

„Já jen doufám, že nečeká, že jí tvůj táta bude nějak moc pomáhat,“ řekla, natáhla se pro pár z mých kartiček a projela je přimhouřenýma očima. „Měla jsem štěstí, když ho čas od času přebalil. A až zapomene na nějaké noční vstávání. Prý měl problémy se spánkem, a aby mohl učit, potřeboval každý den naspát devět hodin. To se mu dost hodilo do krámu.“

Když to říkala, pořád si ještě pročítala moje kartičky a ve mně hrklo jako vždycky, když jsem se najednou ocitla pod jejím drobnohledem. Za okamžik už je ale bez komentáře odkládala.

„No,“ řekla jsem, když se znovu napila, „to bylo už dávno. Třeba se změnil.“

„Lidi se nemění. A když už, tak se spíš ještě víc ukotví ve svých zvycích, ne mívají.“ Zakroutila hlavou. „Vzpomínám si, jak jsem sedávala v naší ložnici, Hollis kvílel a já si jen přála, aby se ty dveře aspoň jednou otevřely, stál v nich tvůj otec a řekl: ‚Dej mi ho. Běž si odpočinout.‘ Nakonec už jsem si ani nepřála, aby to byl tvůj otec, ale kdokoli. Úplně kdokoli.“

Když to říkala, dívala se z okna a prsty svírala hrnek, který ani nestál na stole, ani se neblížil k jejím rtům, prostě se vznášel někde mezi. Posbírala jsem kartičky a znovu si je pečlivě seřadila. „Měla bych se jít nachystat,“ řekla jsem a odsunula se od stolu.

Když jsem se zvedla a procházela za její židli, máma se ani nepohnula. Jako kdyby byla zamrzlá v čase, pořád čekala v té staré ložnici, aspoň dokud jsem už nebyla na chodbě. Potom najednou promluvila.

„Měla by sis rozmyslet ten citát z Faulknera,“ řekla. „Je to na úvod až příliš. Budeš znít jako pozér.“

Sklopila jsem hlavu k vrchní kartičce, kde bylo mým úhledným hůlkovým písmem vyvedeno: *Minulost není mrtvá. Vlastně to není ani minulost.* „Dobře,“ řekla jsem. Měla pravdu, samozřejmě. Ona měla vždycky pravdu. „Díky.“

Tolik jsem se soustředila na poslední rok střední školy a začátek vysoké, že jsem vůbec nepřemýšlela nad tím časem mezi nimi. Najednou tu ale bylo léto a mně nezbylo než čekat, až se můj opravdový život znovu rozběhne.

Pár týdnů jsem strávila tím, že jsem si pořizovala všechno, co budu na Defriesově univerzitě potřebovat, a snažila se napracovat si pár směn v doučovací agentuře, kde jsem si přivydělávala, i když tam bylo mrtvo. Měla jsem pocit, že jsem jediná, kdo myslí na školu, a všechny ty pozvánky na večere a výlety k jezeru, které jsem dostávala od svých starých kamarádů z Perkinsovy střední, ho ve mně jen utvrzovaly. Chtěla jsem se se všemi vidět, ale vždycky, když jsme se sešli, připadala jsem si, jako bych mezi ně nezapadala. Na Kiffney-Brown jsem sice byla jen dva roky, ale s tím čistě akademickým zaměřením se to tam od Perkinsovy lišilo tolik, že jsem zjistila, že se nedokážu s jejich hovory o brigádách a klucích tak docela ztotožnit. Po pár rozpačitých schůzkách jsem se začala vymlouvat, že mám práci, a po nějaké době jim to došlo.

Doma to bylo taky tak trochu zvláštní, máma dostala nějaký grant a pořád jen pracovala, a když zrovna nepracovala, pořád k nám chodili její doktorandi na neplánované večere a koktejly. Když dělali moc velký rámus nebo když bylo v domě moc plno, vycházela jsem na verandu s knihou a četla si, dokud se nesetmělo natolik, abych mohla vyrazit do Rayova bistra.

Jednoho večera jsem byla začtená do knihy o buddhismu, když jsem uviděla, jak se k našemu domu blíží zelený mercedes. Kousek od našich schránek zpomalil, potom plynule zastavil u obrubníku. Po chvilce z něj s balíčkem v ruce vystoupila moc krásná blondýnka v džínách s nízkým pasem, červeném tílku a sandálech na klínku. Zadívala se na dům, potom na balíček, potom znovu na dům a vykročila po příjezdové cestě. Když si mě všimla, byla už skoro u schodů na verandu.

„Ahoj!“ zavolala naprosto přátelsky, což bylo samo o sobě trochu znepokojivé. Sotva jsem jí stačila odpovědět a už s velkým úsměvem na tváři mířila přímo ke mně. „Ty musíš být Auden.“

„Ano,“ řekla jsem pomalu.

„Já jsem Tara!“ To jméno mi zjevně mělo něco říkat. Když začalo být jasné, že to tak není, dodala: „Hollisova přítelkyně?“

Ajéje, pomyslela jsem si. Nahlas jsem řekla: „Aha, jasné. Samozřejmě.“

„Moc ráda tě poznávám!“ řekla, přistoupila ke mně ještě blíž a objala mě. Voněla jako gardénie a ubrousky do sušičky. „Hollis věděl, že tudy cestou domů budu projíždět, a poprosil mě, abych ti dovezla tohle. Rovnou z Řecka!“

Podala mi balíček zabalený do obyčejného hnědého papíru s mým jménem a adresou v bratrově nakloněném neuspořádaném rukopisu na přední straně. Chvilku bylo rozpačité ticho, během něhož mi došlo, že čeká, až balíček rozbálím, tak jsem to udělala. Byl to malý skleněný rámeček na fotky posetý barevnými kamínky. Na spodní straně byla vyrytá slova: TY NEJLEPŠÍ ČASY. Uvnitř rámečku byla fotka Hollise před Tádž Mahalem. Na tváři měl jeden ze svých líných úsměvů, na sobě kratásky a tričko, přes rameno batoh.

„Je super, že jo?“ řekla Tara. „Koupili jsme ho na blešáku v Athénách.“

Vzhledem k tomu, že jsem jí nemohla sdělit, co jsem doopravdy cítila, což bylo, že člověk musí být pořádný narcis, aby jako dárek někomu dal vlastní fotku, řekla jsem jen: „Je krásnej.“

„Věděla jsem, že se ti bude líbit!“ Zatleskala. „Já mu říkala, že rámečky na fotky potřebuje každéj. Udělají ty vzpomínky ještě speciálnější, že jo?“

Znovu jsem sklopila pohled k rámečku, podívala se na ty hezké kamínky a bratrův uvolněný výraz. Vážně TY NEJLEPŠÍ ČASY. „To jo,“ řekla jsem. „Rozhodně.“

Tara po mně stělila dalším úsměvem zářícím jako milionwattová žárovka a nakoukla do okna za mnou. „Tak je tu někde vaše máma? Moc ráda bych ji poznala. Hollis ji zbožňuje, v jednom kuse o ní mluví.“

„To je vzájemný,“ řekla jsem. Ohlédla se na mě a já se usmála. „Je v kuchyni. Dlouhý černý vlasy, zelený šaty. Nedá se přehlédnout.“

„Super!“ Než jsem jí v tom stihla zabránit, už mě zase objímala. „Moc děkuju.“

Přikývla jsem. Tohle sebevědomí bylo pro bratrovy přítelkyně typické, aspoň dokud se pořád ještě považovaly za bratrovy přítelkyně. Teprve později, když se tok e-mailů a telefonátů zastavil, když Hollis zdánlivě zmizel z povrchu zemského, jsme uviděly i jejich druhou tvář: zarudlé oči, uslzené vzkazy na záznamníku, čas od času našťavané kvílení rychle odjíždějících pneumatik na ulici před domem. Tara nevypadala jako ten typ, co nakvašeně projíždí kolem. Ale člověk nikdy neví.

V jedenáct se u nás pořád ještě zdržovali matčini obdivovatelé, hluční jako obvykle. Já jsem seděla u sebe v pokoji a jen tak se podívala do svojí univerzitní schránky (žádné zprávy, ne že bych nějaké čekala) a do e-mailu (jen jeden od táty, ptal se, jak se vede). Napadlo

mě, že bych mohla zavolat někomu z kamarádů a zjistit, jestli někdo někde něco nepodniká, ale potom jsem si vzpomněla, jak trapně jsem se cítila, když jsem byla naposledy ve společnosti, a tak jsem se místo toho usadila na posteli. Na nočním stolku stál Hollisův rámeček a já jsem ho zvedla a prohlížela si ty nevkusné modré kamínky. TY NEJLEPŠÍ ČASY. Něco na těch slovech a jeho uvolněné, usměvavé tváři mi připomnělo mé staré kamarádky a to, jak si vyměňovaly historky z uplynulého školního roku. Ne o škole, ani o studijních průměrech, ale o jiných věcech, o věcech, které mi byly stejně cizí jako sám Tádž Mahal, o drbech a klucích a o tom, jaké to je mít zlomené srdce. Nejspíš měly miliony fotek, které by se do tohohle rámečku hodily, ale já neměla ani jednu.

Znovu jsem se podívala na svého bratra s batohem přes rameno. Cestování rozhodně představovalo kromě změny kulís i určitou příležitost. Možná nemůžu odjet do Řecka nebo do Indie. Ale to neznamená, že nemůžu vyrazit vůbec nikam.

Přešla jsem ke svému notebooku, otevřela e-mail a načetla tátovu zprávu. Nedovolila jsem si nad tím moc přemýšlet a rychle jsem vytukala odpověď spolu s otázkou. Do půl hodiny mi odepsal.

Rozhodně bys měla přijet! Zůstaň, jak dlouho budeš chtít. Budeme rádi za společnost!

A to úplně proměnilo moje léto.

Další den ráno jsem si do auta sbalila malou sportovní tašku s oblečením, notebook a velký kufr s knihami. Na začátku léta jsem si našla sylaby několika přednášek, na které budu chodit na podzim na Defriese, a vyhledala si pár z těch textů v univerzitním knihku-

pectví s tím, že seznámit se se studijním materiálem nemůže uškodit. Hollis by asi balil trochu jinak, ale stejně tam nebudu mít nic moc jiného na práci, jenom chodit na pláž a poflakovat se s Heidi a ani jedna z těch dvou možností mě zas tak moc nelákala.

S mámou jsem se rozloučila už večer, protože jsem měla za to, že až budu odjíždět, bude ještě spát. Když jsem však vešla do kuchyně, spatřila jsem ji, jak s unaveným výrazem ve tváři uklízí ze stolu hromadu skleniček od vína a pomuchlaných ubrousků.

„Dlouhá noc?“ zeptala jsem se, i když jsem kvůli svému vlastnímu nočnímu režimu odpověď znala. Poslední auto z příjezdové cesty vycouvalo o půl druhého.

„Ani ne,“ řekla a napustila do dřezu trochu vody. Ohlédla se přes rameno na moje zavazadla na hromadě u dveří do garáže. „Vyrážíš brzy. To se tak těšíš, až ode mě vypadneš?“

„Ne,“ řekla jsem. „Jen nechci uvíznout v zácpe.“

Popravdě jsem vůbec nečekala, že by matce nějak záleželo na tom, jestli v létě budu doma, nebo ne. A třeba by jí to bylo jedno, kdybych jela kamkoli jinam. Připočítáme-li však do té rovnice mého otce, všechno se změní. Jako vždycky.

„Sotva si dokážu představit, co tam na tebe čeká,“ řekla s úsměvem. „Tvůj otec s miminkem! V jeho věku! Je to směšné.“

„Dám ti vědět,“ řekla jsem.

„To musíš. Budu chtít pravidelné zprávy.“

Dívala jsem se, jak strká ruce do vody a omývá sklenici přípravkem na nádobí. „Takže,“ řekla jsem, „co sis myslela o Hollisově holce?“

Matka si unaveně povzdychla. „Co že to tu dělala?“

„Hollis ji sem poslal s dárkem pro mě.“

„Vážně,“ řekla a odložila pár sklenic na odkapávač. „Co to bylo?“

„Fotorámeček. Z Řecka. A v něm fotka Hollise.“

„Aha.“ Vypnula vodu a hřbetem ruky si odhrnula vlasy z čela. „Řeklas jí, že si tu fotku má nechat pro sebe, protože naživo už Hollis nikdy neuvidí?“

I když mě napadlo úplně to samé, jakmile to máma řekla nahlas, začalo mi být Tary s tím jejím přátelským, milým obličejem líto. Jak sebevědomě nakráčela k nám do domu, byla si tak jistá svým postavením Hollisovy vyvolené. „Nikdy nevíš,“ řekla jsem. „Třeba se Hollis změnil a zasnoubí se s ní.“

Máma se otočila a zadívala se na mě přimhouřenýma očima. „Ale Auden,“ řekla. „Co jsem ti říkala o tom, jak se lidi mění?“

„Že se to neděje?“

„Přesně.“

Obrátila svou pozornost zpátky ke dřezu, namočila do vody talíř a já si v tu chvíli všimla na lince u dveří moderních černých nerdovských brýlí. Najednou mi to celé dávalo smysl: hlasy, které jsem slyšela dlouho do noci, to, že je tak brzo vzhůru a s pro ni netypickým elánem odklízí všechny stopy pro předešlé noci. Napadlo mě, že bych ty brýle mohla zvednout tak, aby mě u toho viděla, jen abych jí dala najevo, na co jsem přišla. Ale místo toho jsem je při loučení ignorovala. Přitáhla si mě do náruče – její objetí byla vždycky pevná, jako by mě nechtěla už nikdy pustit – a potom to stejně udělala a poslala mě na cestu.

Dva

Dům mého táty a Heidi byl přesně takový, jaký jsem čekala. Roztomilý, s bílou omítkou a zelenými okenicemi a širokou verandou posetou houpacími křesly a rostlinami v květináčích. Na dveřích visel přátelský žlutý keramický ananas s nápisem VÍTEJTE!. Jediné, co tu chybělo, byl plot z bílých planěk.

Zastavila jsem před domem. V otevřené garáži stálo tátovo omláčené volvo a vedle něj nověji vypadající prius. Jakmile jsem vypnula motor, uslyšela jsem oceán, tak nahlas, že musel být vážně blízko. A opravdu, když jsem nakoukla za roh domu, neviděla jsem nic než travnatou pláž a modro až k obzoru.

Bez ohledu na ten výhled jsem měla určité pochybnosti. Nikdy jsem nebyla zrovna spontánní typ, a čím jsem byla dál od matčina domu, tím víc na mě začala naplno doléhat realita celého léta s Heidi. Budeme si s ní a jejím miminkem dávat skupinovou manikúru? Nebo bude chtít, abychom se spolu chodily opalovat ve sladěných retro tričkách s nápisem MILUJU JEDNOROŽCE? Ale pořád jsem se v myšlenkách vracela k Hollisovi před Tádž Mahalem a k tomu, jak jsem se sama doma nudila. Navíc jsem od té doby, co se oženil, tátu skoro neviděla, a tohle – celých osm týdnů, kdy nebude učit a já nebudu chodit do školy – vypadalo jako moje poslední šance si ho užít, než mi začne vysoká a skutečný život.

Zhluboka jsem se nadechla a vystoupila. Když jsem vykročila k verandě, říkala jsem si, že bez ohledu na to, co Heidi řekne nebo udělá, já se budu jen usmívat a přitakávat. Aspoň dokud se nedostanu do pokoje, který mi přidělí, a nebudu za sebou moct zavírat dveře.

Zazvonila jsem na zvonek, odstoupila a mezitím si uhladila obličej do přiměřeně přátelského výrazu. Zevnitř se nic neozývalo, tak jsem zazvonila znovu a naklonila se blíž, aby mi neunikly nevyhnutelné zvuky podupávajících podpatků a Heidino veselé volání: „Ještě chvilíčku!“ Ale znovu nic.

Natáhla jsem ruku a zkusila vzít za kliku. Otočila se snadno, dveře se otevřely a já strčila dovnitř hlavu: „Haló?“ zavolala jsem a můj hlas se rozléhal prázdnou chodbou vymalovanou nažluto a posetou zarámovanými obrazy. „Je tu někdo?“

Ticho. Vešla jsem dovnitř a zavřela za sebou. Teprve v tu chvíli jsem to uslyšela: znovu ten oceán, ačkoli teď zněl trochu jinak, mnohem blíž, jako by byl za rohem. Šla jsem za zvukem do chodby a s tím, jak byl hlasitější a hlasitější, jsem čekala, že tam uvidím otevřené okno nebo zadní dveře. Místo toho jsem se ocitla v obýváku, kde bylo vlnobití přímo ohlušující, a na gauči seděla Heidi s miminkem v náručí.

Aspoň jsem si *myslela*, že to je Heidi. Bylo těžké to stanovit s absolutní jistotou, protože nevypadala ani trochu tak, jako když jsem ji viděla naposledy. Vlasy měla v pocuchaném culíku nakloněném na jednu stranu, pár pramenů se jí lepilo na obličej a na sobě měla odrbané tepláky a volné univerzitní triko s vlhkou skvrnou na jednom rameni. Oči měla zavřené, hlavu malinko zakloněnou. Vlastně jsem si myslela, že spí, dokud na mě, aniž by pohnula rty, nesykla: „Jestli ji probudíš, *zabiju* tě.“

Poplašeně jsem se zarazila a opatrně o krok ustoupila. „Omlouvám se,“ řekla jsem. „Já jen –“

Prudce otevřela oči a bleskově ke mně otočila hlavu. Oči se jí přivřely do uzoučkých štěrbin. Ale jakmile mě uviděla, ve tváři se jí pro změnu objevil překvapený výraz. A potom, zničehonic, se rozbřečela.

„Ach bože, Auden,“ řekla přiškrčeně. „Je mi to tak, tak líto. Zapomněla jsem, že máš... a potom jsem si myslela... ale to nijak neomlouvá...“ Odmlčela se, ramena se jí otrásala vzlyky a miminko – tak maličkaté, tak titěrné, že působilo moc křehkým dojmem na to, aby vůbec mohlo existovat – jí v náručí dál spinkalo jakoby nic.

S panikou jsem se rozhlédla po pokoji a přemýšlela, kde je můj otec. Teprve v tu chvíli mi došlo, že to neskutečně hlasité burácení příboje nevychází zvenku, ale z malého uspávacího modulu na konferenčním stolku. Kdo si pouští umělý oceán, když má na doslech ten opravdový? To byla jen jedna ze spousty věcí, které mi v tu chvíli nedávaly absolutně žádný smysl.

„Ehm,“ řekla jsem, zatímco Heidi nepřestávala plakat, vzlyky prokládalo občasné popotáhnutí a neustávající šumění falešných vln, „můžu... nepotřebuješ s něčím pomoci nebo tak?“

Roztřeseně se nadechla a zvedla ke mně oči. Ty jí lemovaly tmavé kruhy. Na bradě měla zarudlou vyrážku. „Ne,“ řekla a oči se jí zalily čerstvými slzami. „Nic mi není. Já jen... jsem v pořádku.“

To se jevilo vysoce nepravděpodobně i mým nezkušeným očím. Ne že bych měla čas ji nějak zpochybňovat, protože v tu chvíli vešel do dveří táta a nesl tácek s kávami a malý hnědý pytlík. Na sobě měl svůj typický ansámbl khaki kalhot a nezastrčené košile, brýle nakřivo. Když učil, většinou k tomu přidával ještě kravatu a tvídové sportovní sako. Tenisky však měl vždycky, bez ohledu na to, co dalšího měl na sobě.

„Tady ji máme!“ řekl, když mě uviděl, potom ke mně došel a objal mě. Jak si mě k sobě tiskl, zadívala jsem se přes jeho rameno na Heidi, která se kousala do rtu a dívala se z okna na oceán. „Jaká byla cesta?“

„Dobrá,“ řekla jsem pomalu, když se ode mě odtáhl, zvedl z tácku jeden kelímek s kávou a nabídl mi ho. Vzala jsem si ho a dívala se, jak si vzal jeden pro sebe a poslední položil na stůl před Heidi, která na něj jen zírala, jako by nevěděla, co to je.

„Už ses seznámila se sestřičkou?“

„Ehm, ne,“ řekla jsem. „Ještě ne.“

„V tom případě!“ Odložil papírový sáček a natáhl se přes Heidi – která celá ztuhla, ne že by si toho všiml – a vzal si miminko z její náruče. „Tady je. Tohle je Thisbe.“

Sklopila jsem pohled k její tvářičce, která byla tak malinká a křehká, že vypadala neskutečně. Oči měla zavřené a měla titěrné, špičaté řasy. Jedna ručička jí vykukovala zpod deky a prstíčky byly úplně malinkaté a svíraly se do pěstičky. „Je nádherná,“ řekla jsem, protože to se říká.

„Že jo?“ Táta se zazubil a trochu si ji pohoupal na rukou a jí se otevřely oči. Podívala se na nás, mrkla a potom, přesně jako její máma, se najednou rozbrečela. „Jejda,“ řekl a trochu ji zhoupl. Thisbe se rozeřvala hlasitěji. „Lásko?“ řekl táta a otočil se zpátky na Heidi, která pořád seděla na stejném místě a ve stejné poloze, jen ruce jí teď visely podél těla. „Myslím, že má hlad.“

Heidi polkla a beze slova se na něj otočila. Když jí můj otec podal Thisbe, obrátila se zpátky k oknům, skoro jako robot, zatímco pláč pořád nepřestával nabírat na hlasitosti.

„Pojďme ven,“ navrhl táta, sebral ze stolu ten papírový sáček a pokynul mi, abych šla za ním k posuvným skleněným dveřím. Jedno křídlo otevřel a vyvedl mě ven na terasu. Za normálních okolností by mě ten výhled na chvíli připravil o řeč – dům stál přímo na pláži a z terasy vedl chodníček na písek –, ale teď jsem se místo toho ohlížela na Heidi a přitom mi došlo, že zmizela a svou kávu nechala netknutou na stole.

„Je v pořádku?“ zeptala jsem se.

Otevřel sáček a vytáhl z něj muffin, potom mi ho nabídl. Zavrtěla jsem hlavou. „Je unavená,“ řekl, ukousl si a pár drobků mu přistálo na košili. Jednou rukou je oprášil a dál jedl. „Malá je v noci hodně vzhůru, no a já jí nemůžu moc pomoci, protože mám takovou poruchu, že si prostě musím naspát devět hodin. Snažím se ji přesvědčit, aby si sehnala někoho na výpomoc, ale ona nechce.“

„Proč ne?“

„Znáš přece Heidi,“ řekl, jako bych ji znala. „Musí všechno dělat sama a dokonale. Ale neboj, bude v pořádku. Prvních pár měsíců je to prostě těžké. Vzpomínám si, že s Hollisem byla tvoje máma už skoro na prášky. On měl samozřejmě příšernou koliku. Museli jsme s ním celou noc chodit, a stejně nepřestával křičet. A ta jeho nenasytlost! Dobrý bože. Vysál tvou mámu do sucha a pořád měl hlad...“

Mluvil dál, ale tuhle písničku už jsem slyšela dřív, znala jsem všechna slova, tak jsem jen upíjela kávu. Podívala jsem se doleva a uviděla tam pár dalších domů, potom něco, co vypadalo jako nějaká promenáda lemovaná obchody, a veřejnou pláž, která už byla plná slunečníků a opalujících se lidí.

„Každopádně,“ říkal teď můj otec, zmuchlal papírek od muffinu a hodil ho zpátky do pytlíku, „se musím zase pustit do práce, tak bych ti měl nejdřív ukázat tvůj pokoj. Popovídat si můžeme později u večere. Dobře?“

„Jasně,“ řekla jsem, když jsme mířili zpátky dovnitř, kde pořád buřácel ten uspávací modul. Táta zavrtěl hlavou, sehnul se a se cvaknutím ho vypnul. To náhlé ticho působilo skoro znepokojivě. „Takže píšeš?“

„No jo. Teď jsem docela rozjetý, rozhodně tu knihu brzy dopíšu,“ odvětil. „Jde už jen o to si to nějak zorganizovat, hodit těch posledních pár kousíků na papír.“ Vrátili jsme se do haly a potom jsme

vyšli do schodů. V chodbě jsme minuli otevřené dveře, za kterými byla vidět růžová zeď s hnědými puntíky u země. Uvnitř bylo ticho, žádný pláč, tedy aspoň jsem žádný neslyšela.

Táta otevřel hned další dveře v řadě a druhou rukou na mě mávl, ať jdu dovnitř. „Omlouvám se za ten nedostatek prostoru,“ řekl, když jsem překročila práh. „Ale máš nejlepší výhled.“

Nedělal si legraci. I když ten pokojík byl malinký, s malou postelí, komodou a na nic jiného už tam vlastně nezbylo místo, z jeho jediného okna bylo vidět na divoký kus země, nebylo tam nic než tráva a písek a voda. „Je to bezva,“ řekla jsem.

„Že jo? Původně to byla moje pracovna, ale hned vedle jsme museli dát dětský pokoj, tak jsem se přesunul na druhou stranu domu. Chápeš, nechtěl jsem, aby ji můj tvůrčí proces budil.“ Uchechtl se, jako by to byl nějaký vtíp, který jsem měla pochopit. „Když už o tom mluvím, asi bych se do toho měl pustit. Dopoledne pro mě jsou poslední dobou vážně produktivní. Uvidíme se u večere, dobře?“

„Jo,“ řekla jsem s pohledem na hodinky. Bylo 11:05. „Jasně.“

„Super.“ Stiskl mi paži a vydal se chodbou pryč, přitom si něco pobroukával. Chvilku potom, co prošel kolem růžovo-hnědého pokoje, jsem slyšela cvaknutí zavírajících se dveří.

Toho večera mě v půl sedmé probudil dětský pláč.

Pláč na to vlastně bylo moc mírné slovo. *Thisbe vřeštěla*, její plíce se rozhodně pěkně činily. A i když v mém pokoji, který od jejího oddělovala jen tenká stěna, to bylo slyšet, jakmile jsem vyšla do chodby, abych našla koupelnu a mohla si vyčistit zuby, ten řev byl přímo ohlušující.

Na vteřinu jsem se zastavila v přítomí přede dveřmi do růžového pokoje a poslouchala, jak křik nabírá a nabírá na hlasitost, potom rychle ztichne a znovu začne stoupat, ještě hlasitěji. Napadlo mě, jestli snad nejsem jediná, kdo ji slyší, když jsem ve vzácném a krátkém okamžiku ticha uslyšela, jak někdo říká: „Pššt, pššt,“ než ho znovu přehlušil řev.

Na tom celém bylo něco známého, jako by mi něco štouchalo do podvědomí. Když se naši začali po nocích hádat, byla to část toho, co jsem si opakovala – *pššt, pššt, všechno je v pořádku* – sama pro sebe, pořád dokola, jak jsem se je snažila vytěsnit a usnout. Slyšet to teď mi však připadalo zvláštní, byla jsem zvyklá ty zvuky slyšet jen v soukromí, ve vlastní hlavě a obklopená temnotou, tak jsem šla dál.

„Tati?“

Můj otec, který seděl před svým notebookem u stolu čelem ke zdi, se ani nehnul, když odpovídal: „Hmm?“

Ohlédla jsem se zpátky do chodby k růžovému pokoji, potom znovu na něj. Nepsal, jen si prohlížel monitor, na stole vedle sebe měl žlutý bloček s nějakými poznámkami. Přemýšlela jsem, jestli tam takhle seděl celou tu dobu, co jsem spala, víc než sedm hodin. „Neměla bych,“ řekla jsem, „ehm, začít vařit večeři nebo tak?“

„Nedělá na tom snad Heidi?“ zeptal se pořád s pohledem upřeným na monitor.

„Myslím, že je s malou,“ řekla jsem.

„Aha.“ Teď se už otočil a podíval se na mě. „No, jestli máš hlad, tak kousek odsud dělají skvělé hamburgery. A jejich cibulové kroužky jsou legendární.“

Usmála jsem se. „To zní skvěle,“ řekla jsem. „Mám se zeptat, jestli si něco nedá i Heidi?“

„Rozhodně. A vezmi mi cheeseburger a nějaké ty cibulové kroužky.“ Sáhł si do zadní kapsy, vytáhl pár bankovek a podal mi je. „Moc děkuju, Auden. Opravdu si toho vážím.“

Vzala jsem si peníze a cítila se jako idiot. Samozřejmě že se mnou nemohl jít ven: měl doma novorozence a manželku, o které se musel starat. „V pohodě,“ řekla jsem, i když on už se otáčel zpátky k monitoru a neposlouchal mě. „Za chvílku jsem zpátky.“

Vrátila jsem se k růžovému pokoji, kde Thisbe pořád ještě vyřvala z plných plic. Řekla jsem si, že tentokrát si aspoň nemusím dělat starosti s tím, že bych ji probudila, a dvakrát jsem zaklepala. Podruhé se dveře pootevřely a vykoukla na mě Heidi.

Vypadala ještě vyčerpaněji než předtím, pokud to vůbec bylo možné: culík byl pryč a vlasy jí teď schlíple visely do tváře. „Ahoj,“ řekla jsem, nebo spíš zakřičela přes ten řev. „Vyráším pro večeri. Co si dáš?“

„Pro večeri?“ zopakovala a taky zvýšila hlas. Přikývla jsem. „To už je čas na večeri?“

Podívala jsem se na hodinky, jako bych si to potřebovala ověřit. „Je asi tři čtvrtě na sedm.“

„Dobrý bože.“ Zavřela oči. „Chtěla jsem ti uvařit pořádnou večeri na uvítanou. Měla jsem to všechno naplánované, kuře a zeleninu a vůbec. Ale malá byla tak nedůtklivá a...“

„To je v pohodě,“ řekla jsem. „Jdu pro burgery. Táta říká, že tady v ulici je dobrá restaurace.“

„Tvůj otec je tady?“ zeptala se, poposunula si Thisbe v náručí a nahlédla mi přes rameno do chodby. „Myslela jsem, že jel do kampusu.“

„Pracuje u sebe v pracovně,“ řekla jsem. Naklonila se blíž, zjevně mě neslyšela. „Píše,“ zopakovala jsem hlasitěji. „Tak já jdu. Co si dáš?“

Heidi tam jen tak stála a dívala se chodbou na světlo rozlévající se z přivřených dveří tátovy pracovny, zatímco miminko vyřvávalo mezi námi. Začala něco říkat, potom se zarazila a zhluboka se nadechla. „Vezmi mi to, co si budeš brát pro sebe,“ řekla po chvíli. „Díky.“

Přikývla jsem a ustoupila, aby mezi námi mohla zase zavřít dveře. To poslední, co jsem viděla, byl vřeštěcí rudý obličejík miminka.

Venku před domem našťestí bylo daleko větší ticho. Cestou po ulici z rezidenční do komerční části městečka jsem slyšela jen oceán a různé zvuky z okolí – pokřikující děti, čas od času nějaké autorádio, televizi – linoucí se ven z něčích zadních dveří.

Došla jsem k úzké promenádě u pláže lemované různými obchůdky: byl tam smoothie bar, jeden z těch obchodů s kravinami na pláž, kde prodávají levné ručníky a hodiny s mušličkami, pizzerie. Asi v půlce cesty jsem prošla kolem malého butiku jménem Clementine's s jasně oranžovou markýzou. Na dveřích měl nalepený papír s nápisem vyvedeným velkým hůlkovým písmem: JE TO HOLKA! THISBE CAROLINE WESTOVÁ, NAROZENÁ 1. ČERVNA, 3,14 KG. Tak tohle je ten Heidin obchod, pomyslela jsem si. Byly tam stojany plné triček a džínů, úsek se šminkami a tělovými mléky a za pokladnou stála tmavovláška v růžových šatech s mobilem u ucha a prohlížela si vlastní nehty.

Před sebou jsem uviděla něco, co musela být ta hamburgerárna, o které mluvil táta – KAVÁRNA POSLEDNÍ ŠANCE, NEJLEPŠÍ CIBULOVÉ KROUŽKY NA PLÁŽI! stálo na ceduli. Těsně před ní byl ještě poslední obchod, s koly. Na otlučené dřevěné lavičce před ním vysedávala skupinka kluků asi v mém věku, povídali si a sledovali kolemjdoucí.

„Jde o to,“ říkal zrovna jeden z nich, takový podsaditý, v šortkách a s peněženkou na řetězu, „že to jméno musí mít náboj. Energii, chápete?“

„Důležitější je, aby bylo chytrý,“ řekl další, vyšší a hubenější s kudrnatými vlasy, vypadal trochu jako ňouma. „A proto byste měli přistoupit na můj nápad, Přehazovačky! Je to dokonalý.“

„Zní to jako obchod s potřebama na maskování pleší, ne jako cyklistický potřeby,“ řekl mu ten menší.

„Kola mají přehazovačky,“ podotkl jeho kamarád.

„A starý chlapi taky.“

„A děcka ji hrajou,“ řekl ten hubený.

„Ale není to přehazovaná?“

„Asi jo,“ řekl jeho kamarád, zatímco se druzí dva smáli. „Jen se snažím dát najevo, že ten název může zapadat do více kontextů.“

„Koho zajímá kontext?“ povzdechl si ten menší. „Potřebujeme jméno, který na člověka vyskočí a prodá zboží. Jako třeba Zoom kola. Nebo Maximální kola.“

„Maximální kola?“ vložil se do toho další kluk, který stál ke mně zády. „To je hovadina.“

„To teda není,“ zamumlal ten s tou peněženkou. „Navíc, neslyším, že bys něco navrhoval ty.“

Odvrátila jsem se od Clementine's a znovu vykročila. Přesně v tu chvíli se ten třetí kluk otočil a naše pohledy se setkaly. Měl tmavé, na krátko ostříhané vlasy, neskutečně opálenou pleť a ve tváři široký, sebevědomý úsměv, který teď nasměroval na mě. „Co třeba,“ řekl pomalu s pohledem pořád upřeným do mých očí, „Zrovna jsem tu viděl projít tu nejkrásnější holku v Colby?“

„Ježišikriste,“ řekl ten ňouma a zakroutil hlavou, zatímco ten druhý se nahlas uchechtl. „Ty jsi ale ubožák.“

Cítila jsem, jak se mi do tváří hrne krev, ale ignorovala jsem ho a šla dál. I jak se vzdálenost mezi námi zvětšovala, pořád jsem na sobě cítila jeho usměvavý pohled. „Jen říkám, co je všem jasné,“ zavolal

za mnou, když jsem už byla skoro z doslechu. „Mohla bys poděkovat, ne?“

Ale já jsem mu nepoděkovala. Neřekla jsem vůbec nic, nejen proto, že jsem nevěděla, jak na takový výpad reagovat. Jestli byly moje zkušenosti s přátelstvím jen zřídka, tak o klucích – když jsem nad nimi měla přemýšlet jinak než jako o soupeřích o dobré známky a pořadí v ročníku – jsem nevěděla v podstatě nic.

Ne že bych se občas do někoho nezakoukala. Na Jacksonově se mnou chodil na fyziku jeden kluk, co byl beznadějný, pokud šlo o rovnice, ale kdykoli jsme skončili spolu ve dvojici na pokusy, potily se mi z něj dlaně. A na Perkinsově denní jsem neohrabaně flirtovala s Natem Crossem, který seděl vedle mě na matiku, ale do Nata byli zamilovaní všichni, takže v tom jsem nebyla nijak výjimečná. Teprve když jsem se na Kiffney-Brown seznámila s Jasonem Talbotem, napadlo mě, že až se příště uvidím se svými starými kamarádkami, konečně bych mohla mít skutečný materiál pro jednu z těch historek, co se točí kolem kluků. Jason byl chytrý, hezký a zrovna si ze všech sil hledal náhradu za holku z Jacksonovy, která mu dala kopačky kvůli, jeho slovy, „potetovanému svářeči a mladistvému delikventovi“. Kvůli nízkému počtu lidí v ročníku jsme na Kiffney-Brown trávili dost času společně a přetahovali se o pozici nejlepšího studenta, a když mě pozval na maturiták, byla jsem z toho víc nadšená, než bych kdy komukoli přiznala. Dokud z toho nevycouval kvůli „velké příležitosti“, kterou pro něj představovala ta ekologická konference. „Věděl jsem, že ti to nebude vadit,“ řekl, když jsem po vyslechnutí té zprávy jen němě přikývla. „Ty chápeš, co je doopravdy důležitý.“

Jasně, neřekl, že jsem krásná. Ale stejně to byl kompliment, svým způsobem.

V kavárně Poslední šance bylo narváno, na místa k sezení čekala dlouhá fronta a okénkem byli v malé kuchyňce vidět dva kuchaři, pobíhající tam a zpátky s tím, jak se na otočném kole před nimi hromadily objednávky. Objednala jsem si u hezké tmavovlasé dívky s kroužkem v nose a potom se posadila k oknu a čekala. Zalétla jsem pohledem k promenádě, kde jsem u lavičky pořád ještě viděla ty kluky: ten, co na mě promluvil, teď seděl s rukama protaženýma za hlavou a něčemu se smál, zatímco jeho menší podsaditý kamarád před ním jezdil na kole a čas od času na něm trochu poskočil.

Nějakou dobu trvalo, než bylo jídlo hotové, ale nedlouho potom mi došlo, že táta měl pravdu. Za to čekání to stálo. Ještě než jsem vyšla ze dveří zpátky na promenádu, která už se zaplnila rodinami s kornouty se zmrzlinou, dvojicemi na rande a spoustou malých dětí pobíhajících kolem pláže, už jsem se ládovala cibulovými kroužky. V dálce byl vidět nádherný západ slunce, samá oranžová a růžová, a já jsem z něj při chůzi nespouštěla oči a na obchod s cyklopotřebami jsem se nepodívala, dokud už jsem nebyla skoro za ním. Ten kluk tam pořád byl, i když teď mluvil s vysokou holkou se zrzavými vlasy a obrovskými slunečními brýlemi.

„Hej,“ zavolal na mě, „jestli nevíš, co dneska večer dělat, tak u Špičky je táborák. Podržím ti místo.“

Zalétla jsem k němu očima. Zrzka mě probodávala pohledem, ve tváři nevrlý výraz, tak jsem nic neřekla.

„No je to lamačka srdcí!“ řekl a zasmál se. Já jsem šla dál a cítila, jak se mi Zrzčin pohled zavrtává někam mezi lopatky. „Jen na to nezapomeň. Budu na tebe čekat.“

Zpátky v domě jsem našla tři talíře a příbory, prostřela a vyložila jídlo na stůl. Když se na schodech objevil táta, zrovna jsem vysypávala pytlíky s kečupem na hromádku.